

Birkaç gündür hava çok sıcak. Rüzgâr da esmediğinden sıcak daha çok hissediliyor. Botla karaya çıkana kadar sıırıslıklam oluyoruz. Kürekleri çeken daha çok terliyor. Botu kısa bir mendireğin koruduğu limanın güneyindeki rampaya çekiyoruz.

Kasabanın sokakları kesme taş kaplı. Asfalt yok. "Delegaçao Maritima", yani liman başkanlığı ortasında cılız ağaçlar bulunan genişçe bir caddenin üzerinde. Masadaki polis memurunun uzattığı tek yapraktan oluşan bir formu doldurunca liman girişimiz yapılmış oldu.

Cape Verde'ye tekneleriyle gelenlere büyük kolaylık gösteriliyor. Bürokrasi en alt seviyede. Bugüne kadar gittiğim yabancı ülkeler içinde, en kolay giriş yaptığım yer burası oldu.

Palmeria'daki pasaport bürosuna girdiğimizde, içerdeki iki polis memuru televizyonda maç seyrediyordu. Birisi sandalyesinde kaykılmış, ayaklarını önündeki masaya uzatmıştı. İçeri biz girince istifini bozmadı. Diğer pasaportlarımızı alıp, yüzümüze dahi bakmadan boş bulduğu ilk sayfayı damgaladı. Pasaportları geri verirken bir gözünü hâlâ televizyondaki maçıydı. Ülkeye girişimizin yapılması iki dakika dahi sürmemişti. Çok güzel bir şey, ama insan biraz hayal kırıklığına uğruyor. Tâ o kadar yoldan geldik, hiç olmazsa birkaç soru sorsalardı, diye aklımdan geçiriyor!

Sahil boyundaki sevimsiz evlerin önünden yürürken, diğerlerinden farklı bir ev dikkatimizi çekti. Denize bakan geniş cepheli, mavi boyalı, tek katlı büyük bir ev... Bakımlı bahçesi muz ve meyve ağaçlarıyla kaplı... Önüne son model bir cip park etmiş. Biz evi seyrederken, köşedeki kadınlarla konuşan bir adam yanımıza geldi. Evin sahibiymiş, adı Antonio. Çok akıcı bir İngilizcesi var. Konuşurken bir yandan da ağzından buram buram alkol kokusu geliyor. Kibrit çaksan tutuşacak türden. Uzun yıllar Finlandiya'da çalışmış. Emekli olunca memleketine gelip bu evi yapmış. Sonra da kendinden 38 yaş küçük bir hanımla evlenmiş.

Antonio bizi evine davet etti. Denize nazır verandaya oturunca masaya bir şişe 'Grogue' geldi. Grogue Cape Verde Adaları'nın milli içkisi. Şeker kamışından yapılan yüksek alkollü bir tür rom. Yerlilerin çoğu içmeye sabahdan başlıyor. Bakkallarda dahi minik bardaklar içinde satılıyor. Gelip geçerken bir bardak yuvarlayıp yollarına devam ediyorlar.

Antonio masadaki yüksük bardaklardan birini doldurup uzattı. Ben gündüz ağzıma koymam, üstelik öğlen sıcağı bastırılmış hava yanıyor. Ancak ev sahibinin ikramını geri çevirmek de yakışık almaz. O minicik bardağı içince içim de dışım gibi yanmaya başladı. Biz içerken Antonio'nun zarif eşi Elisa bahçesindeki 'aloe vera' lardan birini kökleyip Sibel'e hediye etti. Ne zamandır, bu her derde deva bitkiden almak istiyorduk. Tekneye dönünce boş bir kaba dakeriz.

Not: Gelen mektuplarda siteye daha çok fotoğraf yollamamız isteniyor. Bunu ben de istiyorum. Ancak adalardan fotoğraf yollamak çok zor... Çünkü internet her yerde yok. Olan yerlerde de hızı oldukça yavaş.

Dün bir röportaj için mutlaka fotoğraf yollamam gerekiyordu. Gönderene kadar akla kararı seçtim. Günün yarısını kasabanın yegâne internet kahvesinde, ekran başında geçirdim.

Gene de ilk fırsatta siteye fotoğraf yollayacağım. Bu yazıları SSB radyomuz aracılığı ile sailmail üzerinden yolluyorum. Allahtan bu sistemi kurmuşuz.